

hindre Krybstytteriet i højeste Grad. I øvrigt skal jeg ikke komme ind paa Lovens Enkeltheder, idet jeg mener, at de nærmest bør gøres til Genstand for de Overvejelser, et Udvalg vil kunne anfille. Jeg skal dog endnu tilføje, at det vistnok er meget heldigt, at Lovforslaget ikke er kommet ind paa det gamle Spørgsmaal om Søndagsjagtens Til-ladelighed. Derimod tror jeg ikke, det vilde være uheldigt, om der blev givet en almindelig Bemyndigelse for Indenrigsministeren til i visse Tilfælde at kunne dispensere fra Jagtlovgivningens Bestemmelser, thi der kunde tænkes Tilfælde — og jeg ved ogsaa, at der er Tilfælde — hvor det vilde medføre betydelige Ulemper, om man blev staaende ubetinget ved dette Forslags Bestemmelser. Skønt de maa siges i al Almindelighed at være heldige, kan der dog være enkelte Steder, hvor det vilde medføre ikke saa lidt Gavn, om Indenrigsministeren havde en saadan Bemyndigelse til at dispensere fra Loven. Det vilde jo tillige medføre, at man langt fra saa hyppig behøvede at sætte Lovgivningsmagten i Bevægelse for denne Sag, saaledes som Tilfældet har været de senere Aar, hvor man hvert tredje Aar maa have Jagtloven for, i det mindste for at faa Fredningsbestemmelserne fastslaaede.

Til disse Bemærkninger skal jeg indstrænke mig, idet jeg anbefaler Forslaget. Efter min, og jeg ved manges Mening vil det blive anset for et stort Gode, om denne Jagtlov nu kunde komme igennem Rigsdagen, selv om den ogsaa kun skulde blive vedtaget med enkelte mindre Ændringer. Med disse Ord skal jeg anbefale Lovforslagets Fremme.

Ahlefeldt-Laurvig: Jeg maa sige, at det har glædet mig i allerhøjeste Grad at stifte nærmere Bekendtskab med det foreliggende Lovforslag, og jeg skal slutte mig til dem, der ville bringe hans Ekscellence Indenrigsministeren en Tak for dette virkelige fortroffelige Lovforslag, som vi i Grunden alle kunne være tilfredse med. Kun er der nogle enkelte Punkter, jeg kunde ønske at tale noget nærmere om, og som jeg ogsaa kunde ønske at faa forandrede, men det er i den Grad paa Basis af Lovforslaget, at det kun drejer sig om, at jeg i enkelte Hætninger kunde ønske at gaa lidt videre end den højtærede Indenrigsminister. Der er jo ingen

Tvivl om, at Sagten har udviklet sig her til Lands ligejom andre Steder, idet den fra at være et Levebrød ligejom Fiskeri og dernæst en Herlighed for Konger og Stormænd er gaaet over til at være, hvad Sagten nu er her i Landet, nemlig en Lüksusartikel, som kun er et Pengepørgsmaal. Det er det, jeg vil bede ærede Medlemmer lægge Mærke til, at alt, hvad der hedder Jagt i et Kulturland som Danmark, er en komplet Lüksusartikel, og det er kun Pengene, som spille en Rolle i saa Henseende. Vil man have en god Jagt, maa man ofre mange Penge derpaa, vil man ikke gøre det, faar man ikke nogen. Jeg skal ikke komme nærmere ind derpaa, men jeg vil bede ærede Medlemmer af det høje Ting om at komme lidt nærmere ind paa det Spørgsmaal. Opfattelsen af Jagtretten er ogsaa yderst forskellig i de forskellige Lande. Ja, der er de Lande, f. Eks. Svejts, hvor Jagtretten helt er fri, saaledes at Staten for en bestemt Betaling giver alle Borgere Ret til at jage, hvor de ville. Men man maa ogsaa erindre, at det baade i Svejts, og jeg tror ogsaa i Italien medfører det Forhold, at Bildtet aldeles forsvinder. Der er Steder i Italien, hvor der ikke eksisterer saa meget som en lille Fugl, og i Svejts er der næsten intet Bildt. Jeg tror, det er meget sjældent at se en Hare eller et Stykke Raavildt; der er et ganske enkelt Sted i Graubünden, hvor der er Gemser, men de ville snart forsvinde. Hvis man gav Jagten komplet fri i Danmark, saa vilde Jagten inden ret lang Tid forsvinde aldeles. I Tyskland har det Forhold gjort sig gældende, at Kommunen paa en Maade ejer Jagten, saaledes at Kommunen kan udleje Jagtretten til Jagt-liebhavere, dog med Undtagelse af de lidt større Gaarde. Det har for Næsten min Sympati, at Kommunen paa den Maade kan staffe sig en lille Indtægt, som den ellers ikke kan faa, men jeg vil nok tro, at den højtærede Indenrigsminister har fuldkommen Ret, og at det er korrekt eller i alt Fald naturligt over for de doktrinære Tendenser her i Landet, naar Ministeren lader Lovforslaget begynde med, at Jagtretten tilkommer Grundejerne. Jeg tror som sagt, det kan være korrekt, jeg skal derfor ikke modsætte mig det, men jeg vil blot erindre om ved denne Lejlighed, at Resultatet deraf bliver,